

lend lorgnetje, lachte haar daarbij glunder toe, vriendschappelijk en met een stille verstandhouding, plaatsende nu en dan, met wat sekurig tuiten van de droge lipjes, een meer algemeen beschouwelijke of op de praktijk des levens ingaande opmerking, of vraag: „Ja-ja, het leven blijft toch maar een puzzle.... Jellie hebt het toch niet te kil hier? Ik vind, het wordt wat trekkerig?”

„Le fonds de l'air is veeleer warm, dunkt me,” zei Huib, met een toespeling op vroegere gesprekken over de brieven van Flaubert. En Does, als zoo vaak, proestte het plotseling uit — een overdreven schijnend, althans gedeeltelijk onverklaarbaar blijvend plezier, dat hen toch allen meesleepte. Er hing een milde goedheid in de lucht, er heerschte een kinderlijke vreugde, waarvan intusschen de diepst menschenlijke wijsheid, begrip en berusting, de vaste ondergrond schenen te zijn. En je wist niet: waar maakte je dat nu eigenlijk uit op; 't was toch alles zoo eenvoudig en natuurlijk.

's Avonds, onder het naar huis rijden, was Pauline er nog wat ontroerd en peinzig van: „Die sfeer in dat huis, Huib! Zouden wij dat wel ooit kunnen bereiken?” Die woorden, en de toon waarop ze gezegd werden, vaag herinnerd werd Huib erdoor aan een avond, nu lang geleden, toen hij, innerlijk vervuld van Janne Terwijne, met Til bij de Ten Doescates was geweest. Even trilde zijn hoofd. „Ik vrees, kindjelief, dat wij daar voorloopig nog wat te jong voor zijn,” klonk het niettemin schalks en overmoedig uit zijn lachenden mond. Maar Pauline bleef ernstig vóór zich turen. „En niet goed genoeg.... ten minste ik...” Zij beet zich knagend op de onderlip. Maar Huib, haar hand grijpend, zocht ook haar blik met een warme oogglanzing: „Dat denk ik ook, ja.... zoo'n slechtaard als jij! Je kijkt waarachtig net of je iets menschonteerends op je geweten hebt.”

„Menschonteerends!” herhaalde Pauline luid. En eensklaps veranderden haar trekken. Haar breede, donkerblonde brauwen werden vreemde strepen in het midden van haar voorhoofd, wijd opende zich haar mond. En een bijna manzware, sterk geforceerd klinkende schaterlach — sinds lang niet meer gehoord — daverde door de treincoupé, stokte dan plotseling, éven abrupt. „Lieneke, Lieneke!” Huib was overeind geschrokken. Een zwijgend stilzitten volgde. Waarna Huib, met teerheid haar gestalte omvattend en aan zijn borst drukkend, kustte, lang en nadrukkelijk, de gesloten oogleden het eerst, dan den langzaam zich gevenden mond. Hij fluisterde: „Maar wat is er nou toch... mijn vrouwtje....wat gaat er allemaal in je om?”

„Ik weet het heusch niet,” zuchtte ze. „Ik weet het niet.... Och toe, zoen me, zoen me maar....”

Tegen hun wederzijdsche families behoeften Huib en Pauline hun vrijheid